

пролог

ЗЛО У ПРИЦІЛІ

Кінець березня 2003 року.

Район Насірії, Ірак

Я дивився у приціл снайперської гвинтівки, уважно стежачи за дорогою в іракському містечку. За п'ятдесят метрів від мене жінка відчинила двері дому і вийшла на вулицю зі своєю дитиною.

Решта вулиці була порожня. Місцеві мешканці позачинялися в будинках, переважно зі страху. Лише кілька цікавих визирали з-за штор, чекаючи на щось. До них мав долинати шум, із яким наближався американський підрозділ. Морські піхотинці заповнювали дорогу, прямуючи на північ, аби звільнити країну від Саддама Хусейна.

Моїм завданням було захистити їх. Мій взвод зайняв цей будинок завчасно і непомітно розійшовся по позиціях, щоб забезпечити прикриття — не дати ворогові зненацька напасти на морпіхів на марші.

Це завдання не здавалося надто важким — у кожному разі, я був радий, що морпіхи на моєму боці. Я мав нагоду спостерігати за могутністю їхньої зброї, і мені аж ніяк не хотілося б воювати проти них. Іракська армія не мала шансів. Зрештою, як виявилось, вона вже відступила з цієї території.

Ця війна почалася близько двох тижнів тому. Мій взвод, «Чарлі» (згодом — «Каділлак») 3-ї команди «морських котиків» узяв участь у самому початку бойових дій на світанку 20 березня. Ми висадилися на півострові Ель-Фао і зайняли нафтовий термінал, щоби не дати Саддамові підпалити його, як він це зробив під час першої війни в Затоці. А тепер нам дали завдання забезпечити підтримку морпіхам під час їх маршу на північ, у напрямку Багдада.

Я був «морським котиком» — флотським командос, з підготовкою для участі у спецопераціях. «Морські котики» — це «SEAL», що означає «SEa, Air, Land»: на морі, у повітрі та на землі, — вичерпний перелік усіх місць, де нам доводиться діяти. Цього разу ми були глибоко на суші, набагато далі, ніж зазвичай оперують «морські котики», хоча згодом, із продовженням війни проти тероризму, це стане звичною справою. Я провів майже три роки, навчаючись і готуючись до того, щоби стати воїном; я був підготований до цієї війни, принаймні настільки ж підготований, як був би кожен інший на моєму місці.

Гвинтівкою у моїх руках був 7,62-міліметровий «Вінчестер Магнум» (калібру .300 — *ред.* «Люфа») — влучна снайперська зброя. «Вінчестер Магнум» належав моєму комвзводу. Він уже якийсь час прикривав вулицю — і тепер йому належавсь перепочинок. Вибравши мене собі на заміну і передавши мені свою зброю, він виявив

неабияку довіру. Адже я був усе ще «новим хлопцем» у команді «морських котиків», новачком, «жовтодзьобим». За стандартами «котиків», мене ще треба було всебічно перевірити.

До того ж я наразі не отримав підготовки як снайпер «морських котиків». Мені страшенно кортіло стати снайпером, але до цього було ще далеко. Дати мені гвинтівку — означало перевірку з боку командира: чи я годжуся до цього діла.

Ми лежали на даху старого покинутого будинку на краю міста — поблизу маршруту морських піхотинців. Під нами простяглася вулиця, вітер ганяв по ній пил і клапті паперу.

Тут смерділо, як у каналізації, — іракський сморід був однією з тих речей, до яких я так і не звик.

— Морпіхи вже близько, — сказав мій командир, коли будинок почав дрижати. — Пильнуй далі.

Я подивився в приціл. Рухалися лише та жінка і зо двоє дітей неподалік.

Наші зупинилися. Десятеро молодих самовпевнених морських піхотинців вийшли з машин на піший патруль. Як тільки американці вишикувалися, жінка виїняла щось з-під одягу і замахнулася на них.

Вона висмикнула чеку з гранати. Я не відразу дотямив.

— Щось жовте, — я описав командирові те, що бачив. — Корпус жовтий...

— У неї граната, — сказав комвзводу. — Це китайська граната.

— Чорт.

— Стріляй.

— Але...

— Стріляй. Зніми гранату. Морпіхи...

Я вагався. Хтось намагався зв'язатися з морпіхами по радіо, але зв'язку не було. Вони йшли вулицею, наближаючись до жінки.

— Стріляй! — наказав командир.

Я натиснув гачок. Вистрелив. Вилетіла куля. Граната впала на землю. Коли граната вибухнула, я вистрелив знову.

Це був перший раз, коли я вбив когось зі снайперської гвинтівки. І перший раз в Іраку — і єдиний раз — вбив особу, що не була озброєним чоловіком.

Стріляти — мій обов'язок, тож я не шкодую. Та жінка однаково би загинула. Я всього лише подбав про те, щоби вона не забрала зі собою ще когось із морпіхів.

Було зрозуміло, що вона не просто хотіла їх убити, а й що їй було байдуже, чи від вибуху її гранати або вогню у відповідь не загине ще хтось — діти на вулиці, люди в будинках, можливо, її власна дитина...

Вона була надто засліплена злом, щоби думати про це. Вона просто хотіла вбити американців, за будь-яку ціну.

Мої постріли врятували кількох американців, чий життя — явно цінніші, ніж її звихнута душа. Я можу постати перед Господом зі щирим усвідомленням, що просто робив свою роботу. Та я всім серцем зненавидів зло, яке заволоділо тією жінкою. Я й досі його ненавиджу.

Дике, мерзенне зло. Ось чому ми воювали в Іраку. Ось чому багато людей, і я серед них, називали ворогів «дикунами». Те, з чим ми там зіткнулися, не опишеш ніяк інакше.

Люди постійно запитують мене: «Скількох ти вбив?». Я зазвичай відповідаю: «А якщо я скажу, то стану від цього більш чи менш людяним?».